

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENIŃ DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ
DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO
(EGZAMIN ADWOKACKI – 21 KWIETNIA 2026 R.)

Zdaniem Zespołu do przygotowania zadań na egzamin adwokacki, w przypadku zadania z zakresu prawa karnego, zasadne jest sporządzenie apelacji w imieniu oskarżonego. Przy ocenie prac należy zwrócić uwagę na następujące problemy:

1. Apelacja powinna być zwrócona przeciwko całości wyroku.
2. W zakresie przypisanego przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. istota uchybienia Sądu I instancji polega na nieuwzględnieniu tego, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 3 listopada 2025 r., sygn. akt II K 66/24 oskarżony został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w okresie od marca 2023 r. do końca sierpnia 2025 r. na szkodę tożsamyh uprawnionych do alimentów. Uchybienie to nie prowadzi – zdaniem Zespołu – do zaistnienia rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w postaci powagi rzeczy osądzonej, stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Przyjmuje się bowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że „przeszkoda procesowa z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. zachodzi wyłącznie wtedy, gdy okresy obu przypisanych czynów pokrywają się ze sobą, względnie gdy okres ustalony w sprawie rozpoznawanej następczo został w całości objęty skazaniem w sprawie rozpoznawanej poprzednio, prawomocnie już zakończonej” (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2025 r. sygn. II KK 225/25, z dnia 17 września 2025 r. sygn. II KK 314/25). W związku z tym, zdaniem Zespołu, prawidłowy zarzut może wiązać się z naruszeniem art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., tj. brakiem dokładnego opisu czynu, a więc z uwzględnieniem wcześniejszego prawomocnego wyroku skazującego, w sytuacji gdy prawidłowy opis czynu winien obejmować wyłącznie okres od września 2025 r. do października 2025 r. To z kolei prowadzi do wniosku, że taki prawidłowo opisany czyn nie zawiera wszystkich znamion przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., z uwagi na brak znamienia spowodowania zaległości stanowiącej co najmniej równowartość 3 świadczeń okresowych (w realiach zadania – miesięcznych), co winno skutkować wnioskiem odwoławczym o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.
3. W zakresie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. zasadnym jest podniesienie zarzutu

naruszenia prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zakresie oceny dowodu – jako pozwalającego w sposób niebudzący wątpliwości ustalić zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu – w postaci wyników badania przedmiotowym urządzeniem pomiarowym z uwzględnieniem dokumentacji dotyczącej powtórnego wzorcowania (legalizacji), a w konsekwencji art. 5 § 2 k.p.k. i przyjęcie ustalenia faktycznego co do zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu o wartości $0,75 \text{ mg/dm}^3$, przy rozstrzygnięciu niedających się usunąć – zdaniem Zespołu – wątpliwości co do osiągnięcia tego parametru mając na uwadze wyniki uzyskane w trakcie powtórnego wzorcowania (legalizacji) przedmiotowego Alco – Sensora (wyniki wartości zmierzonej w stosunku do wartości odniesienia, wskazujące dla wartości $0,7$ i 1 mg/dm^3 rosnącą niepewność pomiaru w kierunku jego zawyżenia o co najmniej $0,01 \text{ mg/dm}^3$ na niekorzyść oskarżonego lub co najmniej niedostrzeżenie przez Sąd istnienia takiej nieusuwalnej wątpliwości). Uwzględniając przy tym użyczenie samego urządzenia, brak jest możliwości wykluczenia, że uzyskany i przypisany wynik jest obarczony błędem co najmniej o wskaźnik $0,01$, którą to wątpliwość Sąd I instancji powinien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Zarzutowi temu powinien towarzyszyć wniosek o zmianę opisu czynu akcentujący, że stan nietrzeźwości oskarżonego nie osiągnął poziomu zawartości alkoholu większego niż $0,74 \text{ mg/dm}^3$ w wydychanym powietrzu, np. poprzez wniosek o przyjęcie, że zawartość alkoholu wyniosła nie mniej niż $0,26 \text{ mg/dm}^3$ i nie więcej niż $0,74 \text{ mg/dm}^3$ w wydychanym powietrzu oraz o uchylenie orzeczonego na podstawie art. 178a § 5 k.k. przypadku samochodu osobowego. Treść art. 4 §1 k.k. (jak też art. 434 k.p.k.) wyklucza procesową możliwość orzeczenia przez sąd odwoławczy przypadku przedmiotowego samochodu na podstawie art. 44b § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 29 stycznia 2026 r.

Nadto zasadnym jest postawienie zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 12 § 1 k.k. – zachowanie przypisane oskarżonemu, a polegające na nieprzerwanym, przez czas kilkunastu minut, prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości stanowi jeden czyn (zachowanie), nie zaś wielość zachowań. Przy takim zarzucie zasadny jest wniosek odwoławczy o zmianę wyroku poprzez pominięcie w kwalifikacji prawnej art. 12 § 1 k.k., w podstawie wymiaru kary art. 57b k.k. i wymierzenie łagodniejszej co do wysokości kary (skoro wadliwie przyjęto i zastosowano nadzwyczajne obostrzenie kary), ewentualnie wymierzenie kary przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. (biorąc pod uwagę okoliczności czynu).

4. W zakresie przestępstwa z art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w ocenie Zespołu, istota uchybienia Sądu I instancji wiąże się z wadliwą na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. oceną dowodów (które Sąd ten zasadnie ocenił jako wiarygodne), a która skutkowałą wadliwym ustaleniem faktycznym w zakresie ilości posiadanego przez oskarżonego środka odurzającego, w postaci opinii z zakresu badań fizykochemicznych, jak też protokołu zważenia przedmiotowego pakunku (wraz z zeznaniami świadka – policjanta przeprowadzającego tę czynność). Z dowodów tych, przy ocenie zgodnej z art. 7 k.p.k. wynika, że wartość 7 gramów dotyczy wagi łącznie z podwójnym opakowaniem foliowym, waga zaś samego środka odurzającego (relevantna dla odpowiedzialności karnej oskarżonego) wynosi 1 gram, do tego o określonej zawartości substancji czynnej. Uwzględniając pozostałe okoliczności, do rozważenia pozostają wnioski odwoławcze o zmianę opisu czynu poprzez przyjęcie ilości 1 grama i na podstawie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uchylenie wyroku w tej części i umorzenie postępowania, alternatywnie – przyjęcie kwalifikacji wypadku mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 tej ustawy i wymierzenie kary łagodniejszej co do rodzaju lub wysokości.
5. W zakresie rozstrzygnięcia o wynagrodzeniu tytułem obrony z urzędu – naruszenie § 4 ust. 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu poprzez nieuwzględnienie w przyznanym wynagrodzeniu tego, że odbyły się 2 terminy rozprawy, w których uczestniczył obrońca oraz braku podwyższenia o stawkę należnego podatku od towarów i usług. We wniosku odwoławczym należy wnosić o zmianę wyroku poprzez zasądzenie różnicy lub zasądzenie w miejsce przyznanego wynagrodzenia obliczonego w sposób uwzględniający także ww. przepisy. Podniesienie zarzutu w tym zakresie przez obrońcę z urzędu nie pozostaje, zdaniem Zespołu, w kolizji z treścią art. 86 §1 k.p.k. wobec zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, które w istniejących realiach z uwagi na treść art. 434 k.p.k. nie ulegnie już zmianie na niekorzyść oskarżonego.